

Het gaat om het nu

Haar geneeskundeopleiding deed ze in Leuven en ze krijgt er nog de rillingen van. Als rasechte Amsterdamse zat ze er extreem niet op haar plek.

Sandra Bakker (44), internist-oncoloog, vertelt het met een brede grijns. „Elk weekend reisde ik af naar Amsterdam Osdorp om in het tuinsentrum van mijn vader te kunnen werken. Zondagavond jankend weer terug. Wat een ramp. Maar ik heb het volgehouden.” Haar opleiding tot internist-oncoloog volgt ze in Zaandam, het VUMC en het Antoni van Leeuwenhoekziekenhuis. Ze krijgt een baan in het Zaan Medisch Centrum waar ze inmiddels zeven jaar met veel plezier werkt. „De keuze om patiënten met kanker te gaan behandelen, was voor mij een vanzelfsprekende. Niet omdat iemand in mijn familie kanker had, maar omdat ik het graag wilde. Als ik zelf iets heb, wil ik een dokter die naar mij luistert, dacht ik altijd.”

Genieten

„Die dokter hoop ik nu te zijn en daar geniet ik van. Het mooiste vind ik dat mensen mij in die kwetsbare, bijzondere fase in hun leven toelaten. Ze nemen mij mee en laten zien wat belangrijk voor hen is. Wat mij vooral raakt is het verdriet van de naasten. De pijn van partners en kinderen, het verdriet om elkaar. Ik vraag er bewust naar, wil ook daar ruimte aan geven. Net als het taartje bij een goede uitslag horen ook die gevoelens erbij. Dan maar een spreekuur dat uitloopt.”

De meeste patiënten die Sandra behandelt hebben een goede prognose. Als internist-oncoloog stelt ze diagnoses, geeft ze behandelingen met medicijnen (chemo, hormonen of doelgerichte medicijnen), bouwt een band met haar patiënten op, doet controles en zwaait hen na verloop van tijd weer uit. „Ik geef meer goed dan slecht nieuws. Helaas zijn er ook patiënten die overlijden. Dat is altijd naar, maar het helpt hen als het geen verrassing is, als men afscheid kan nemen. En dan het liefst thuis, want sterven doe je bij voorkeur niet in het ziekenhuis.”

De internist-oncoloog ziet ook mensen met andere ziektebeelden. „Dat is fijn, want een goede oncoloog moet breed kunnen kijken. En vergeet niet dat er ook veel gelachen wordt. Je wilt niet weten wat er soms op de dagbehandeling wordt gezegd. Zowel door patiënten zelf als tussen artsen en patiënten. Wat ik aan dit ziekenhuis zo leuk vind,

is dat ik onderdeel uitmaak van een hecht team. Als ik iets wil overleggen loop ik zo de kamer van mijn collega in. Dat werkt ontzettend goed. Je kunt het als arts echt niet alleen.”

Gevraagd naar haar meest indrukwekkende ervaring, vertelt ze het volgende. Ze is nog in opleiding als er een meisje van twintig wordt binnengebracht.

„Het meisje was doodziek. Ze had een explosief groeiende tumor, ging aan de chemo maar stierf nog diezelfde nacht. Het hele team stond te huilen. De volgende dag belden haar ouders. Of we een glas champagne op haar leven wilden drinken ...”

„Geluk is niet wat ik dacht dat het was. Het gaat niet om een mooi huis, een dure auto of het waarborgen van je pensioen. Geluk is veel kleiner. In de regen in je kajak zitten, de schapen in de wei aan de overkant, het gaat om het nu. Ik ben daar echt in veranderd.” Door voldoende tijd buiten het ziekenhuis te nemen, met haar partner te sparren, te wandelen, lekker te eten en familie- en vrienden te bezoeken blijft deze dokter mentaal fit. En dan is er nog die coach met wie ze eens per maand filosofeert.

Aan haar keukentafel in de Zaanstreek wijst ze naar de verre kijker. „Vroeger was ik heel bang om dingen te missen. Ik was altijd gejaagd. Nu kijk ik tot groot vermaak van mijn ouders af en toe naar vogels. Sinds ik mijzelf rust en ruimte toesta ben ik een veel leuker mens geworden.”

